

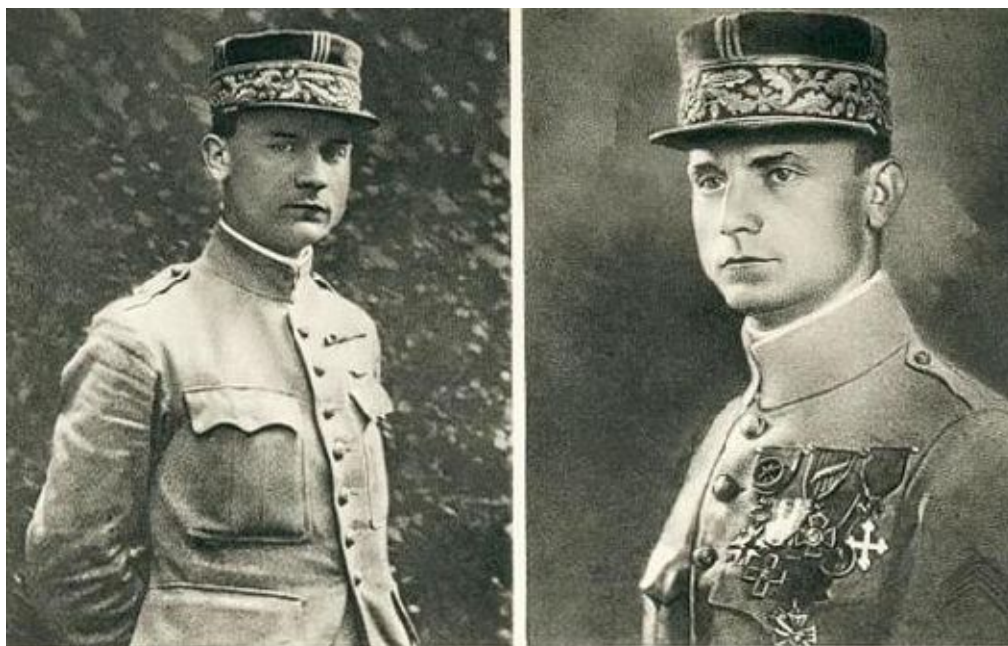
Generál Milan Rastislav Štefánik

Dec 14 2009



Viacerí z generácie našich rodičov a prarodičov tvrdili, že Štefánikovo lietadlo bolo zostrelené česko-slovenskými vojakmi pod francúzskym velením a na rozkaz ministra zahraničných vecí prvej ČSR dr. E. Beneša. Akú úlohu hralo v tejto tragédii Benešove a Štefánikove slobodomurárstvo? „Tak sa svet odpláca. Masaryka a Beneša ako politikov urobil Štefánik. Až do stretnutia s ním boli iba súčasťou davu. Keď vo Francúzsku kapitán Štefl založil 21. júla 1914 prvú českú rotu Nazdar a o deň skôr bola v Kyjeve založená Česká vojenská družina v ruskej armáde, v tej dobe bol Masaryk ešte stále poslancom vo Viedni a Beneš súkromným docentom v Prahe.

V novembri 1914 boli už obidve vojenské jednotky na fronte a Masaryk ešte stále vo Viedni. Bol to Štefánik, ktorý po príchode Masaryka a Beneša na Západ uvádzal obidvoch do dôležitej a vplyvnej francúzskej spoločnosti. Dovtedy na všetky memorandá, ktoré Masaryk písal vedúcim osobnostiam Dohody nikto neodpovedal. Až légie a dr. Štefánik obidvom urobili meno. Štefánik, Slovák, francúzsky občan a generál, zakladateľ légii v Taliansku, snúbenec talianskej princezny, atakďalej.“ „Čo rozprával MUDr. Rudolf Maxa, odsúdený na 16 rokov vo väznici Kartouzy. Stomatológ z Paríža, priateľ majora Štefla, francúzskeho dôstojníka, zakladateľa rotu legionárov Nazdar. Nepohodlný byl generál dr. Štefánik hlavne proto, že před odletem na ruskou frontu k našim legionářům požadoval na schůzi svolané majorem Štefleem do Švýcarska (1918), za přítomnosti dalších představitelů našeho osvobození, od pana dr. Eduarda Beneše vysvětlení, kam přišla většina sbírky amerických Čechů a Slováků ve prospěch financování zahraničního odboje. Tomáš G. Masaryk svěřil ten obnos proti podpisu do rukou pana Beneše. Když tento ale nebyl ochoten podávat vysvětlení, generál dr. Štefánik zbledl rozčilením a naléhal, kam ty peníze přišly a k čemu byly použity.



Štefánik generál.

Pán Beneš zrudl v obličejí a všelijak se vykrucoval. Jen major Štefl zachoval klid a hladil si svůj černý vous. Vytáhl z aktovky deník „Petit Parisien“ a přečetl článek, že dr. Beneš, zvaný „roy de roulette“ (král rulety) prohrál v Monte Carlu nesmírně sumy peněz. Článek byl zakončen otázkou, odkud ty peníze měl. „To je provokace“, zařval pan Beneš, „někdo mne chce kompromitovat manipulovanou lží“. Generál Štefánik, který se mezitím uklidnil řekl: „Jsme v cizí zemi, zde se hádat nebudeme. Vyjasníme si to před národním soudem za přítomnosti prezidenta Masaryka, jak a kdo pro naši zemi pracoval a s těmi dary na osvobození hospodařil“. Schůze se rozešla rozmrzele. Major Štefl před loučení s ostatními prohlásil: „Přátelé, to jsou zatím jen začátky. Mnoho si od toho neslibuji. Defraudace je kriminalita. Dr. Beneš od této chvíle nebude spát a jen kout pikle, jak se zbavit soudního přelíčení.“ Převažnou část sbírky amerických krajanů [Milión dolárov, zbierku amer. Slovákov „Za slobodu Slovenska“, osobne do Masarykových rúk odovzdal katolícky kňaz, maliar, vedec, vynálezca účinkujúci vo Wilkes Barre. Pa. Jozef Murgaš v roku 1918. Masaryk ho pritom pozval na Hradčany. Pri návšteve Prahy v roku 1926 prezident Masaryk odmietol Murgaša prijať] získal pro první odboj předseda Čechoameričanů dr. Karel Pergler, organizátor a vůdce tohoto odboje. Hned po převratu v roce 1918 byl uklizen jako velvyslanec do USA a pozěji do Japonska. Doma byl zvolen poslancem. V roce 1932 předložil otázku amerických peněz veřejně, že je snád čas aby to prezident T. G. Masaryk, který je předal dr. Benešovi, konečně vyúčtoval. Během 48 hodin bylo „zjištěno“, že dr. Pergler je americkým občanem a na nátlak vedení státu musel republiku opustit. Že není Čechem, ač se narodil v Čechách. Přesto že po řadu let byl v zastupitelských službách našeho státu a jako takový ho reprezentoval a byl dva krát zvolen poslancem. Typická ukážka tehdejšího hradního teroru, řízeného Benešem.

Kdyby se bylo bývalo ono vyšetřování uskutečnilo, alespoň část pravdy o Benešovi by se bývala dostala už tehdy na veřejnost. A mohlo být zabráněno uskutečení jeho dalších ničemností na pokračování, včetně zaprodání naší země do bolševické sféry. Aby zlí lidi zvítězili, stačí, když dobří mlčí. Po návratu gen. Štefánika od legií v Rusku v roce 1918, kde už byl jako ministr války nového státu, psal pan Frič, jeden z účastníků tehdejšího setkání majoru Štefloví (v té době již konzulovi našeho státu v Paříži), že „pozoruje intriky proti gen. Štefánikovi a snižování jeho věhlasu mezi politiky. Že pan Beneš jediný se staví vedle T. G. Masaryka. Že má pocit, že ho hryže výhrůžka Národním soudem po návratu Štefánika do vlasti. A navíc, že se mu dostaly do rokou nějaké dokumenty, dokládající přípravu atentátu na gen. Štefánika při jeho návratu vlakem“ (pôvodne gen. Štefánik plánoval cestovať vlakom do Prahy). To bylo sděleno i gen. Štefánikovi a ten byl rád, že se někdo o jeho bezpečnost stará. Při návratu z Itálie do vlasti Štefánik tedy použil pro něj připravené trojmotorové italské letadlo Caproni. Netušil, že letí v letadle smrti.



Přesto, že kde kdo v Bratislavě znal poměrně přesnou dobu přiletu gen. Štefánika, určené vojenské jednotce bylo tvrzeno, že se čeká maďarské vyzvědné letadlo, které musí být sestřeleno. Vojáci poznali sice ne maďarskou, ale italskou značku na křídlech celkem zavčas, ale...! Proto ti střelíjící vojáci byly podle stupně upovídavosti likvidováni.“ „K odhalení mohly gen. Štefánika přišli všeci – okrem Beneša a komunistov. Pouzite boli citáty z knihy Černá kniha minulosti (Upravené podľa štúdie Miroslava Lička, Slovenské národné noviny 1990.) „Po skončení prvej svetovej vojny bola prítomnosť Talianskej vojenskej misie v Česko-Slovensku trňom v oku Francúzskej vláde, najmä keď vrchným veliteľom časti česko-slovenskej armády bol taliansky generál. Podnikali sa kroky, podnecované aj E. Benešom, na jej odchod a návrat domov. Štefánik sa staval proti tomu z obavy o obranyschopnosť mladého štátu. Výmena talianskych dôstojníkov za francúzskych by zasiahla do štruktúry armády oslobodzujúcej Slovensko. Nastali by komunikačné ťažkosti a celkové oslabenie brannej sily práve v kritickom období formovania hraníc Česko-Slovenska.

Nakoniec Štefánik predsa len ustúpil a dohodou z Foch-Diaz 24. apríla 1919 obmedzil pôsobenie talianskej vojenskej misie iba na východ od rieky Moravy. Napriek tomu Pellé a Kľofáč rozdelili Slovensko na dva obvody, pričom východný obvod v Košiciach podliehal francúzskemu generálovi E. Ch. Hennocquaeovi, ktorý posielal potom do Bratislavy francúzskych styčných dôstojníkov. Prichádzali tam aj ďalší francúzsky dôstojníci a špecialisti, vrátane generála Mittelhausera, veliteľa tzv. Západnej armádnej skupiny. Vo Vajnorochoch na letisku boli už v máji 1919 rozostavené hangáre pre ich lietadlá, čo bola ďalšia zámienka pre prítomnosť rôznych francúzskych špecialistov v čase priletu Štefánikovho lietadla. To všetko zapadalo do systematických príprav na vytesnenie Talianov, aké naznačil Beneš Masarykovi v liste z 5. apríla 1919. Najväčšou prekážkou pre vytesnenie



Talianov bol živý Štefánik. Keď po Štefánikovej smrti dňa 1. júna 1919 odišli taliansky dôstojníci a velenie čs. armády, zloženej prevažne z legionárov vycvičených a vyzbrojených v Taliansku, prevzali Francúzi, ukázalo sa, že Štefánikove obavy boli v plnej miere opodstatnené. Výmena velenia sa odohrala počas dôležitej časti bojov, započatých 27.4.1919, kedy sa na základe operačného rozkazu ministra Kľofáča, započal postup Piccioneho armády na obsadenie novej, tzv. Clemenceauovej línie, ktorá mala byť základom pre vytýčenie štátnej hranice medzi Slovenskom a Maďarskom. Táto línia rozširovala územie Slovenska až po hrebene Matry a Bukových vrchov. Do 4. mája obsadila Piccioneho armáda maďarskú tokajskú oblasť, Miškovec (2.5.1919) a obkľučovala húževnato bránenú salgotariánsku hnedouhoľnú panvu. Za tejto situácie sa Štefánik ponáhlal do vlasti.

Aj po smrti Štefánika boje legionárov pokračovali pri obsadzovaní územia ktoré podľa francúzskeho predsedu vlády Clemenceaua malo patriť Slovensku. Výmena velenia v tejto fáze a komunikačné ťažkosti a zmätok. Maďarská rozviedka zavčasu zistila prípravu odsunu Talianov a Béla Kún načasoval podľa toho mohutnú ofenzívu, počas ktorej maďarské červené gardy prelomili front na celej čiare, v krátkom čase obsadili východné Slovensko a 16. júna zriadili v Prešove bábkovú Slovenskú republiku rád. Výmena vrchného velenia neprihliadajúca na stav na fronte a slúžiaca zámerom Beneša a niektorých Francúzov bola nezodpovedná, vyžiadala si životy a zdravie mnohých vojakov a civilného obyvateľstva a vážne ohrozila územnú celistvosť Česko-Slovenska, čo by sa dalo označiť za vlastizradu.“

Zdroj: exil.sk